

РЕШЕНИЕ

№ 5723

гр. София, 28.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 06.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **3763** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно процесуалния кодекс/АПК/, във вр. с чл.172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на В. Л. П., [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], № 15, ет.2, ап.39, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-001217/18.03.2022 г., по чл. 171, т. 2, б. “м“ от ЗДвП, издадена от И. В. Й., полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

В жалбата е посочено, че заповедта е незаконосъобразна, издадена е в нарушение на процесуалните правила и в противоречие с материалноправните разпоредби, същата е немотивирана и не са налице материалните предпоставки на чл. 171, т. 2, б. “м“ от ЗДвП и моли за отмяната ѝ.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. К. М., който поддържа жалбата излага, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като е налице влязло в сила съдебно решение, с което издаденото наказателно постановление, с което се установява извършеното нарушение, установяващо и фактическата обстановка даваща основание за издаването на заповедта, е отменено. Претендира разности.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР – в съдебно заседание не се представлява и не изразява становище по жалбата по същество.

Административен съд – София - град, Трето отделение, 60 състав, като разгледа приложените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 02.03.2022 г., около 23:00 часа, в [населено място], М. Г. управлявал лек автомобил М. 570С, с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]с посока към [улица]на кръстовището с [улица], редом с Л. П. - водачът на лек автомобил Нисан ГТ-Р, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя. Двата водачи спрели при подаден червен сигнал на светофара на кръстовището с [улица], след което продължили своето движение в посока [улица]. Въз основа на заснет снимков материал във връзка с възникнало на 12.03.2022г. ПТП с участието на Л. П., от него била попълнена декларация на 15.03.2022г., в която посочил, че на 02.03.2022г. другият участник в автомобила, който се движел до него, бил М. Г..

Въз основа на тези данни на 15.03.2022г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение и на двамата водачи. С АУАН серия АД № 143601/15.03.2022 г., въз основа на горната фактическа обстановка е издадено Наказателно постановление № 22-4332-007866/03.05.2022 г., с което на Л. В. П., син на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3 000 лв. на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП, както и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца“, за нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. Съставен е АУАН и срещу М. Г., въз основа на който е издадено Наказателно постановление № 22-4332-007865/03.05.2022 г. с което на М. Г. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3 000 лв. на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП, както и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца“, за нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

Въз основа на съставения АУАН серия АД № 143601/15.03.2022 г., е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-001217/18.03.2022 г., по чл. 171, т. 2, б. “м“ от ЗДвП от И. В. Й., полицейски орган в отдел ПП при СДВР, с която е прието, че Л. В. П. в [населено място] по [улица]с посока към [улица]на кръстовището с [улица]управлява лек автомобил Нисан ГТ-Р, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя В. Л. П., като не използва пътя в съответствие с неговото предназначение и участва в нерегламентирано състезание с лек автомобил М. М. с рег. [рег.номер на МПС] собственост на „Порше Лизинг БГ“, управляван от М. Г..

Горното се потвърждава от представената административна преписка и представените от жалбоподателя доказателства при подаване на жалбата, както и допълнителни доказателства, вкл., както следва:от жалбоподателя /лист 141-155 от делото/, от ответника /лист 120-140 от делото/ и служебно изисканите от съда /лист 151-153 от делото/.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал. 1 от АПК, от надлежната страна при наличието на правен интерес, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за

разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

По валидността на акта:

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл.172, ал.1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Контролът по спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства се осъществява от служби на МВР, определени от министъра на вътрешните работи /чл.165, ал.1, т.1 ЗДвП/. По делото е приложена Заповед № 513з-8641/28.11.2019 г. на директора на СДВР /лист 21 от делото/, с която И. В. Й. е преназначена на длъжност полицейски инспектор III степен, 01 група АНД на 03 сектор АО към ОПП-СДВР. Приложени са съответно по делото Заповед № 81213-1524/09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-1618/26.02.2018г. на директора на СДВР и Заповед № 81213-1496/06.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи.

Процесната заповед отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК. Същата е издадена в законоустановената писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването ѝ. Предвид така изложеното съдът приема, че оспорената принудителна административна мярка е наложена от компетентен орган и при спазване на законовите изисквания за форма, с оглед на което не са налице основания същата да бъде призната за нищожна.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 171, т. 2 от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно спиране от движение на пътно превозно средство. Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл. 171 от ЗДвП, е извършено от водача на МПС административно нарушение, предвидено в хипотезата на същата, което се установява с АУАН, съставен от компетентните длъжностни лица по реда на ЗАНН. Съобразно посоченото в чл. 171, т. 2, б. „м“ от ЗДвП, принудителната административна мярка „временно спиране от движение на пътно превозно средство“ се налага на собственик, който допуска, организира или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари - за срок три месеца.

Процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка е издадена въз основа на съставеният АУАН, с който е констатирано, че Л. В. П. виновно е

нарушил чл. 104б, т. 1, т.2 от ЗДвП, като не използва пътя в съответствие с неговото предназначение /за превоз на хора и товари/ и участва в нерегламентирано състезание с л.а. М. с рег. [рег.номер на МПС] собственост на „Порше Лизинг БГ“.

Съдът приема, че към момента на издаване на процесната заповед са били налице законовите предпоставки за налагане на ПАМ, тъй като е съставен АУАН. При наличието на визираните материалноправни предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган прилага предвидената в закона ПАМ, което е сторил с процесната заповед. В случая обаче следва да намери приложение разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от АПК, според която установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. По смисъла на чл. 142, ал. 2 от АПК факти от значение за делото могат да бъдат само тези, които са настъпили след издаването на акта и които с обратна сила променят правното значение или отменят съществуването на фактите, въз основа на които органът е взел решението си.

По делото е представено Решение № 4606/30.11.2022 г. на СРС, НО, 111 състав по НАХД № 12681/2022 г. /влязло в сила на 05.04.2023 г./ - лист 143-145/ от делото, потвърдено с Решение № 2271/05.04.2023 г. по КНАХД № 1375/2023 г. по описа на АССГ, XXIII касационен състав /лист 152-153 от делото/, с което е отменено издаденото въз основа на АУАН Наказателно постановление № 22 - 4332 - 007865, издадено на 03.05.2022г. за извършено нарушение на чл. 104Б, т.1 ЗДвП.

При анализа на представените и приети доказателства, вкл. и с оглед отмяната на издаденото НП с влязло в сила съдебно решение, следва изводът, че не са били налице основания за издаването на процесната заповед за налагане на принудителна административна мярка, тъй като не е било извършено посоченото в съставения АУАН серия АД № 143601/15.03.2022г. нарушение от Л. В. П..

От фактическата обстановка, установена въз основа на събраните от настоящата съдебна инстанция и тази от СРС и АССГ доказателства, се установява, че няма данни за извършено нарушение по чл. 104Б, т.1 ЗДвП, а именно: на водача на моторно превозно средство е забранено да организира или участва в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване. Не се установиха налице безспорни обстоятелства, които по категоричен начин да водят до извода за наличие на някоя от двете хипотези на посочената разпоредба и съответно нарушени от страна на Л. В. П.. Това от своя страна обективира незаконосъобразността на процесната заповед.

От приетите съдебни решения се налага извода, че не е доказано, че е осъществена хипотезата на чл. 171, т. 2, б. „м“ от ЗДвП“ от Л. В. П.. Този релевантен факт е осъществен и установен по делото след издаване на обжалвания акт, като съобразно разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от АПК води до извод за незаконосъобразност на оспорения административен акт към момента на приключване на устните състезания, поради отпадане на предпоставките за издаването му.

За пълнота на доказателствата следва да се отбележи и наличието на

незаконосъобразност на процесната заповед, а именно не е посочена датата на „нерегламентираното състезание“, с участието на Л. В. П., което е послужило за основание за издаването ѝ.

С оглед изложеното съдът намира, че оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, съобразно представения по делото списък на разноските и доказателства за тяхното заплащане, в общ размер на 1010 лв., от които 10 лв. платена държавна такса и 1000 лв. платено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 60 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. Л. П., [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], № 15, ет.2, ап.39, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-001217/18.03.2022 г., по чл. 171, т. 2, б. “м“ от ЗДвП, издадена от И. В. Й., полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. Л. П., [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], № 15, ет.2, ап.39, сумата от 1010 лв. /хиляда и десет лева/, представляваща разноски в производството.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: